

Obljuba.

»Bog s Tabo, stari mojster! za rano že prišla
Iskat v kiparno Tvojo tolažbe sem srca.

Predolgih mesecev osem že vdovica sem jaz,
Brez rajnika mi riše življenje jad v obraz.

Obljubo sem storila, da več se ne možim,
Če kip podoben možu pri Tebi tu dobim«.

Zdaj mojster sivolasi pogleda ji v oko,
Pogradi dolgo brado in govori tako:

»Izberi dobra žena, dovolj je kipov: tod
Svetnikov na izbero, Ciril tam, tu Metod«.

»Obrazi vsi preresni! Jedin Felicijan
Med vsemi je svetniki, ki me spominja nanj.

Pokojnika iztesaj na novo, mojster Jan
Ima naj stas enak, kot svetnik Felicijan.

Le malo nižje čelo in ne preoster nos,
Širokega obraza, ne sme mi biti bos«.

Kipar ji je obljubil, in v tednu zadnji dan
Iz lipovega lesa bil mož je iztesan.

Ko žena ga zagleda, ji zarose oči,
Objame kip leseni, ihteč mu govori:

»Imam Te, hvala Bogu, zdaj zopet, Janez moj
Obljubo nekedanjo Ti obnovim nocoj!

Ker živega Te nimam, ljubila bom ta kip,
Branila, varovala z življenjem vsaki hip!

* * *

Razsajala je burja in naletaval sneg,
Pobeljena vasica, pobeljen dol in breg.

Pod večer, ko je solnce za goro že zašlo,
Nekdo na okno vdove potrkal je močno.

»Oh Anka služna zvesta! vstani in poglej,
Kdo hodi okrog hiše, kdo trka, mi povej!«

»»Snubači so, snubači! Pred hišico stoje,
Za vaškega župana gotovo Vas snubé....

Oh! zopet trka sosed! Ta neprijetni glas!
Polena nimam v hiši in v sobi zdaj je mraz.

Pokarajte soseda, če prav je ž njim župan,
Kaj kliče ure pozne? Naj bil prišel čez dan!«

»Ne tarnaj mi! Prinesi le vino brž in kruh!
Pa z Janezom zakuri, saj je lesen in suh!